

Arrest

nr. 45 564 van 29 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 april 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 31 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van Nasseriya in het zuiden van Irak en zou als sportleraar gewerkt hebben in de middelbare school van Khurnata. U zou zich, als seculier, niet strikt religieus hebben gedragen en met uw vrienden bij momenten alcohol hebben gedronken. Na de val van het Saddamregime begonnen religieuzen de Islamitische leefregels strenger toe te passen en zouden ook bij u op school veranderingen zijn doorgevoerd. Zo mochten jongens en

meisjes niet langer samen in de klas zitten, moesten meisjes gesluierd zijn, dienden de mannen een baard te dragen, ... Als seculier zou u zich hiertegen meermaals hebben verzet en hierdoor, tijdens lerarenvergaderingen, vaak bekritiseerd zijn door uw collega's. In 2004 zou u zich ook als vrijwilliger hebben aangesloten bij het Comité voor de Vrouw en het Kind van de Communistische Partij. U zou geen lid geweest zijn, doch geregeld hebben deelgenomen aan intellectuele debatten. Vanaf 2004 zou u vijf tot tien keer telefonisch zijn bedreigd op uw gsm. Men zou u met de dood hebben bedreigd omdat u een ongelovige was en u duidelijk hebben gemaakt dat ze u overal zouden vinden, waar u ook heenging. U zou niet zeker weten van wie die bedreigingen afkomstig waren, doch u vermoedt dat één van uw collega's samenwerkte met een terroristische groepering en uw gsm-nummer aan hen doorspeelde. In 2005 zou een van uw vrienden, Tahsen Ali Shawa, samen met zijn elfjarig zoontje op straat zijn doodgeschoten daar men hem verdacht van het verkopen en het drinken van alcohol. In april 2008 zou ook uw vriend Saleh Mahdi, na meermaals te zijn bedreigd, op straat zijn doodgeschoten. Daar u voelde dat uw dood nabij was en omwille van de veiligheidssituatie zou u op 21 juli 2009 Nasseriya hebben verlaten en met uw gezin in Basra gaan wonen zijn. Na uw vertrek naar Basra zou u uw gsm-nummer hebben veranderd en zouden de telefonische bedreigingen gestopt zijn. Op 4 augustus 2009 zou u naar Nasseriya zijn teruggekeerd op bezoek bij uw ouders. Toen u met uw vader en broer buiten voor het huis stond, zouden onbekenden - naar u vermoedt betroffen het leden van Al Amer Bil Maruf Wal Nahi An Al Munkar - zijn langsgereden en jullie hebben beschoten. U veronderstelt dat u het doelwit was en dat ze u wilden doden. Bij deze aanval zou echter niet u maar wel uw vader zijn neergeschoten. Een aantal uren later zou uw vader in het hospitaal aan zijn verwondingen zijn overleden. Diezelfde dag zou u bij de politie zijn langs geweest, waarna een onderzoek zou zijn opgestart. U zou hiertoe zowel bij de politie als bij de onderzoeksrechter zijn geroepen om te worden gehoord. Een week na de moord op uw vader zou u naar Basra zijn teruggekeerd. Op 22 februari 2010 zou u een dreigbrief voor uw huis in Basra hebben gevonden. U vermoedt dat de personen die u in Nasseriya bedreigden u nu ook in Basra hadden gevonden. U zou opnieuw klacht hebben ingediend bij de politie en drie dagen later opnieuw bij de onderzoeksrechter zijn opgeroepen. Daar zou u vernomen hebben dat hij de politie de nodige instructies in verband met deze zaak zou geven. Uit schrik voor uw leven zou u uiteindelijk besloten hebben Irak te verlaten. U zou nog eenmaal naar Nasseriya zijn teruggekeerd om afscheid te nemen van uw moeder en vervolgens zou u, op 21 maart 2010, vanuit Basra naar Syrië zijn gereisd. U zou er een week verbleven hebben en vervolgens, met uw eigen paspoort, naar Mali zijn gereisd. U reisde vervolgens, met de auto verder naar Togo, en zou van daaruit met het vliegtuig en een vals paspoort, via Marokko en Turkije, naar België zijn gereisd. U kwam op 22 april 2010 in België aan en diende diezelfde dag een asielaanvraag.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : een kopie van een fax van de overlijdensakte van uw vader (4/8/2009), een kopie van een fax van de dreigbrief en een kopie van een fax van een klacht bij de rechter, de Hoge Raad van Justitie, provincie Basra (25/02/2010).

B. Motivering

Een analyse van internationale rapporten wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen en doelgericht geweld in Irak. In die context kunnen Irakezen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Iraakse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Zo is het hoogst eigenaardig dat u reeds sedert 2004 telefonische bedreigingen kreeg en dit zomaar gedurende vijf jaar onderging, zonder enige poging te doen hiertegen iets te ondernemen. Dit is weinig geloofwaardig en is des te merkwaardiger daar uit uw verklaringen voorts blijkt dat deze dreig telefoons, door het louter veranderen van uw gsm-nummer na uw verhuis naar Basra, stopten. Uw stelling dat u aanvankelijk niet echt aandacht besteedde aan de dreig telefoons kan niet ernstig genomen worden, temeer de gewelddadige situatie in de jaren na de val van het Saddamregime weinig aanleiding gaf tot het nonchalant negeren van doodsb bedreigingen. In het licht van uw eigen verklaringen dat na de val van het regime de situatie danig veranderde en praktiserende mensen steeds meer de islamitische leefregels wilden opleggen én rekening houdend met het feit dat twee van uw vrienden in 2005 en april 2008 op beschuldiging van het gebruik van alcoholische dranken op straat zouden zijn neergeschoten, is het hoogst merkwaardig dat u de dreigingen die ten aanzien van u zouden zijn geuit over een periode van vijf jaar niet ernstig zou nemen of er geen aandacht aan zou besteden.

Voorts is het ook merkwaardig dat u enerzijds gedurende vijf jaar meermaals telefonisch met de dood zou zijn bedreigd en u er hierbij werd op gewezen dat men u, waar u ook zou gaan, zou vinden maar dat u anderzijds

gedurende die hele periode nooit daadwerkelijk met een aanval op uw persoon of een poging hiertoe werd geconfronteerd. Gezien men, naar u beweert, al die tijd echt naar u op zoek was, u ervan uitgaat dat één van uw collega's contacten onderhield met die groepering én gelet op het feit dat jullie op 4 augustus 2009 voor uw ouderlijke woning in Nasseriya zouden zijn beschoten, lijkt deze gang van zaken weinig waarschijnlijk. Volgens uw verklaringen verkeerde de groepering immers in de mogelijkheid om u op het werk te vinden en wisten ze blijkbaar jarenlang de woonplaats van uw familie. Dat u in deze context vijf jaar lang dreigementen zou hebben ontvangen, is weinig geloofwaardig.

Hiermee samenhangend is het weinig geloofwaardig dat deze groepering, die gedurende vijf jaar geen aanstalten maakt haar dreigementen ten aanzien van u ten uitvoer te brengen, zou wachten tot na uw verhuis in juli 2009 naar Basra, om u vervolgens in augustus 2009, tijdens een visite aan uw ouders, alsnog te beschieten. In dezelfde lijn kunnen ook vragen worden gesteld bij het feit dat deze groepering, die er begin 2010 dan uiteindelijk in slaagt ook uw adres in Basra te achterhalen, zich blijkbaar weerom beperkt tot het uiten van doodsbedreigingen door middel van een brief die bij u thuis wordt achtergelaten.

Gelet op bovenstaande kunnen ernstige vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Uw geloofwaardigheid wordt bijkomend ondermijnd door een flagrante tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Overeenkomstig uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u vanaf eind 2008 vijf à tien keer telefonisch bedreigd. Op het CGVS stelde u daarentegen dat u reeds vanaf 2004 geconfronteerd werd met deze telefonische bedreigingen (zie gehoorverslag CGVS p. 9 en 10). Na confrontatie met deze niet onbelangrijke tegenstrijdigheid komt u niet verder dan op te merken dat u op DVZ verklaarde dat de bedreigingen sinds 2008 vaker voorkwamen en ontkende u te hebben verklaard dat de bedreigingen pas in 2008 een aanvang kenden (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Dit volstaat geenszins om de vastgestelde discrepantie te weerleggen of te rechtvaardigen. Uw verklaringen op de DVZ werden u immers voorgelezen waarbij u de kans kreeg aanpassingen te doen. U heeft uw verklaringen op de DVZ echter ter goedkeuring ondertekend en, ook op het CGVS, heeft u geen enkele melding gemaakt over een foutieve weergave van uw verklaringen op de DVZ (zie gehoorverslag CGVS p. 1).

Tot slot kan eveneens nog worden gewezen op uw gebrekkige en ontoereikende kennis aangaande uw reisroute. Zo verklaarde u vanuit Togo, in het bezit van een vals paspoort, met het vliegtuig via Marokko en Turkije naar België te zijn gereisd. U heeft echter geen enkele kennis omtrent het valse paspoort waarmee u reisde: u bent niet op de hoogte van de nationaliteit die u volgens het paspoort had noch heeft u enige weet van uw valse identiteit, geboorteplaats of -datum. Voorts verklaarde u dat u nergens werd gecontroleerd of er vragen werden gesteld omtrent uw reisdoel, bestemming, verblijfplaats, ... Tot slot blijkt u niet in staat enig reisbescheid voor te leggen. Er kan worden aangenomen dat u niet alle details van een paspoort kent, doch van iemand die reist met een vals paspoort mag wel worden verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, het eventuele land en het doel van de reis, ... zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Vooral vluchten uit niet-Schengenlanden worden bij aankomst in de Schengenzone aan strenge controles onderworpen. Uw verklaring dat u van niets op de hoogte was en dat de smokkelaar u had meegedeeld dat u zich geen zorgen hoefde te maken daar hij alles geregeld had, volstaat niet. Noch u noch de smokkelaar kon immers op voorhand weten dat u nergens enige controle zou moeten ondergaan. Gelet op het grote risico dat u - alsook de smokkelaar - liep om door het luchthavenpersoneel aan herhaalde identiteitscontroles en bevestigingen te worden onderworpen met betrekking tot uw persoon en het reisdoel, kan redelijkerwijs worden verwacht dat uw reis grondig werd voorbereid teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen, te minimaliseren. Het feit dat u niet meer informatie kan verschaffen omtrent het door u gebruikte reisdocument en het gebrek aan enig reisbescheiden ter staving van uw reisweg, doet dan ook vermoeden dat u hieromtrent niet de waarheid spreekt. U maakt bijgevolg op vrijwillige wijze een controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt dan ook een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Ook de door u neergelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen en conclusie geenszins te weerleggen. Zo moet er vooreerst worden opgemerkt dat u enkel kopies van faxdocumenten neerlegde. Gelet op het makkelijk te vervalsen karakter van dergelijke documenten, kan aan deze geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Voorts kan nog worden opgemerkt dat het door u voorgelegde overlijdensattest van uw vader enkel aantoonde dat uw vader op 4 augustus 2009 is overleden. Dit feit op zich wordt in bovenstaande uiteenzetting op geen enkel moment betwist. Wat de dreigbrief en het attest van de rechter betreft, kan tot slot

worden opgemerkt dat aan documenten enkel enige bewijskracht kan worden toegekend voor zover deze kaderen binnen een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraalen Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010).

De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor.

De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de drie meest zuidelijke gebieden van Irak nl. de provincies Diwanayah, Thi-Qar en Muthanna is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiïetische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het zuiden die gericht waren op sjiïetische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Iraakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriya in de provincie Thi-Qar in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriya in de provincie Thi-Qar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriya aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de *"schending in van de materiële motiveringsplicht"* in. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek, zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Indien verzoeker terecht verwijst naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 20 november 2001, nr. 100.940, Decruynaere) waarin gesteld wordt dat *"De materiële motiveringsplicht"* inhoudt *"dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden"* dan gaat hij eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling en dit ook geldt voor de ernst van de gevreesde vervolging, dat een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen enkel identiteitsbewijs voor. Tijdens het verhoor stelde hij dat zijn nationaliteitsbewijs door de Zaventemse grenspolitie werd ingehouden, zijn paspoort door de smokkelaar in Togo werd afgenomen en hij zijn identiteitskaart in Irak had achtergelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.6). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker echter plots *"verzoeker is in het bezit van zijn originele identiteitskaart en van zijn origineel nationaliteitsboekje. Deze stukken zijn momenteel in beslag gehouden door de grenspolitie en kunnen niet worden vrijgegeven"*. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij in Irak verhuisde en het zeven maanden duurt voor men opnieuw ingeschreven raakt in een nieuwe gemeente. Zijn identiteitskaart en rantsoenkaart liggen volgens hem in Irak bij de overheidsdiensten. Daargelaten dat dit strijdig is met het verzoekschrift, kunnen deze verklaringen evenmin overtuigen omdat verzoeker in juli 2009 verhuisde en pas op 21 maart 2010 vertrok en hij aldus nog acht maanden in Irak verbleef. Dat hij geen identiteitsdocumenten kan neerleggen is dan ook niet aannemelijk. Evenmin kan het ontbreken van identiteitsdocumenten worden verschoond doordat het nationaliteitsattest dat bij de grensinspectie op de nationale luchthaven werd ingehouden volgens verzoeker van groter belang is.

3.3. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker stelt met zijn eigen paspoort Irak te hebben verlaten en via Syrië naar Togo te zijn gereisd. Vanuit Togo gebruikte verzoeker een vals paspoort om verder te reizen met tussenstoppen in Marokko en Turkije. Bovendien heeft verzoeker geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het valse paspoort waarmee hij de douane passeerde en verklaarde hij dat de smokkelaar het valse paspoort afnam op de luchthaven van Turkije. Wanneer verzoeker stelt op de luchthavens nooit persoonlijk te zijn gecontroleerd, gaat hij voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoekers onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze.

3.4. De waarachtigheid van zijn asielrelaas wordt ondermijnd door ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker. Verzoeker stelt te zijn bedreigd op zijn GSM door een terroristische groepering

omwille van zijn seculiere ingesteldheid en zijn openlijke kritiek op de steeds strengere toepassing van islamitische leefregels. Verzoeker situeert de aanvang van zijn problemen en van de dreigtelefoons niet eenduidig. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat deze telefoontjes begonnen eind 2008, terwijl hij tijdens het CGVS-verhoor beweerde sinds 2004 dreigtelefoons te hebben ontvangen. Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift bij zijn eerdere verklaring en herhaalt *“verzoeker deelt mee dat hij sinds 2008 steeds meer werd bedreigd, maar dat de dreigementen begonnen zijn in 2004”* en gaat aldus voorbij aan zijn uitdrukkelijke verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“Vanaf eind 2008 werd ik verschillende malen bedreigd op mijn GSM”* wat ook in tegenstelling is met wat verzoeker ter terechtzitting stelt met name dat hij vanaf 2004 telefonisch werd bedreigd en vanaf 2008 ook schriftelijk. De initiële omissies in zijn asielrelaas zijn van dien aard dat ze tot een ander verloop van de feiten leiden, minstens tot andere gedragingen, te meer nu verzoekers vriend T. in de zomer van 2005 werd doodgeschoten (zie CGVS-verhoor p.10) en hij gezinshoofd was. Deze tegenstrijdigheid blijft aldus staande en is des te frappanter nu ze in sterke mate van het dagelijkse leven afwijkt en gezien de situatie die door verzoeker wordt geschetst redelijk is te verwachten dat verzoeker dergelijke gebeurtenissen correct in de tijd kan plaats. Verzoekers asielrelaas komt verzonnen voor.

3.5. Voorts stelt de bestreden beslissing *“Zo is het hoogst eigenaardig dat u reeds sedert 2004 telefonische bedreigingen kreeg en dit zomaar gedurende vijf jaar onderging, zonder enige poging te doen hiertegen iets te ondernemen”*. Het verzoekschrift stelt dienaangaande *“Hij [lees:verzoeker] deelt mee dat hij die bedreigingen wel degelijk ernstig nam, en dat hij inderdaad stappen ondernomen heeft uit angst, zijnde een verhuis naar Basra en een ander GSM-nummer. Hij deelt mee dat het niet zo voor de hand liggend is om dadelijk een andere oplossing te zoeken”*. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker pas in juli 2009 met zijn gezin naar Basra verhuisde en van GSM-nummer veranderde terwijl de bedreigingen reeds in 2004 waren begonnen en zijn vriend T. in 2005 en S.M. in 2008 werden gedood. Zijn passieve houding valt aldus niet te rijmen met de voorgehouden levensbedreigende situatie te meer nu volgens verzoeker de terroristische groepering er niet voor terug schrikt om dodelijk geweld te gebruiken op zijn vrienden en zijn vader. Overigens blijkt dat verzoeker naar het buitenland wenste te vertrekken en daarom een paspoort aanvraag in 2008. Hij kon toen minstens (tijdelijk) bescherming zoeken maar meende dit niet nodig te hebben. Hij bleef immers in Nasseriya wonen tot de zomer van 2009 en vertrok na het schooljaar met zijn familie naar Basra en bij familie. Dit wijst eerder op een migratieplan dan een zoeken naar bescherming te meer nu verzoeker gedurende vijf jaar nooit getracht heeft een beroep te doen op de politiediensten.

3.6. Verzoeker stelt dat zijn vader na een aanslag overleed op 4 augustus 2009 in Nasseriya. Verzoeker stelt dat hij daarop een dreigbrief ontving in Basra. Verzoeker legt een dreigbrief neer waartegen hij een klacht indiende. De originele stukken zijn toegevoegd aan het verzoekschrift en de vertalingen werden ter terechtzitting neergelegd. Er kan geen geloof worden gehecht aan de neergelegde processtukken nu minstens de stukken 2(2, 2(3 en 2(4 een gelijkaardig handschrift vertonen terwijl ze door verschillende personen werden opgesteld. Het briefhoofd van stuk 2(2 is overigens niet origineel maar gefotokopieerd en stuk 2(3 heeft geen briefhoofd terwijl het een proces-verbaal betreft. Ter terechtzitting blijkt dat verzoeker geen origineel overlijdensattest van zijn vader neerlegt, aldus is de bewijswaarde van de fotokopie slechts betrekkelijk aangezien deze gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat verzoekers vader overleed ten gevolge van een aanslag die volgens zijn verklaringen tegen hemzelf was gericht kan niet komen vast te staan te meer nu verzoeker wel klacht indiende tegen de schriftelijke bedreigingen tegen hem maar niet tegen de moord op zijn vader. Bovendien blijkt niet uit verzoekers verklaringen op het CGVS dat een onderzoek naar de moord is gestart terwijl verzoeker nog acht maanden in Irak bleef en dus de nodige maatregelen had kunnen nemen. Daarenboven, en voor zover aan de neergelegde stukken enig geloof kan worden gehecht, quod non, blijkt uit verzoekers verklaringen dat de politie wel bereid was om te helpen. Verzoeker zou verschillende malen verhoord zijn door de politiediensten en de onderzoeksrechter die verzekerde aan de politie de nodige instructies te geven. Uit deze stukken blijkt aldus een bijzonder snel optreden van de politiediensten wat in schril contrast staat met verzoekers eigen passieve houding. Dit ondergraaft de waarachtigheid van zijn jarenlange bedreigingen.

3.7. Verzoeker meent verder *“Het CGVS haalt steeds aan dat [lees: dat] het “weinig waarschijnlijk” is dat verzoeker vijf jaar bedreigd werd om dan pas na deze tijd te worden beschoten. Het CGVS baseert zich op een pure subjectieve persoonlijke interpretatie het feit dat een bepaald persoon iets weinig waarschijnlijk vindt bewijst onvoldoende dat een gegeven onmogelijk zou zijn. Verzoeker heeft immers een coherent relaas verteld, zonder tegenstrijdigheden of hiaten. Het CGVS kan daartegenover geen subjectieve interpretatie geven van de feiten”*. Verzoeker is niet ernstig wanneer hij beweert een coherent relaas te hebben verteld. Bovendien steunt het Commissariaat-generaal zich niet op een subjectieve interpretatie maar op tegenstrijdigheden in verzoekers

asielrelaas, zijn ongeloofwaardige reisweg en de ongerijmdheid tussen zijn houding en zijn verklaringen aangaande de gewelddadige acties van zijn tegenstanders.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Het verzoekschrift stelt *“Verzoeker is van oordeel dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van voormeld artikel 48/4 §2, c. Hij is afkomstig van Nasseriya, in het zuiden van Irak, alwaar het gewapend geweld nog veel burgerslachtoffers maakt”* en *“Gelet op de algemene gekende onrustige situatie, en gelet op de bedreigingen die verzoeker kreeg gelet op het feit dat zijn vader werd vermoord gelet op het feit dat verzoeker sjiëet is en de gekende spanningen met de soennieten, kan verzoeker aanspraak maken op het statuut van subsidiaire bescherming, in afwachting tot men met zekerheid kan zeggen dat de situatie in de zuidelijke provincies dermate verbeterd is da verzoeker in geval van terugkeer geen enkel risico meer loopt voor zijn leven”*.

4.2. Volgens de UNHCR-guidelines dient de beoordeling van het risico in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet voor asielzoekers uit het zuiden van Irak op individuele basis te worden gevoerd.

4.3. Overeenkomstig artikel 48/5, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade bestaat en van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker bevestigt dat hij afkomstig is uit Zuid-Irak. Het CEDOCA-document van 20 mei 2010 stelt omtrent de situatie in Basra (punt 3.4) ondermeer: *“Het aantal incidenten met dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Basra is nu tussen 0 en 3 incidenten per maand”* en stelt dat de situatie in de provincie Thi-Qar, waar Nasseriya gelegen is, *“relatief stabiel”* is. Waar de nota het mogelijke risico voor burgers onderzoekt (punt 5) wordt besloten als volgt: *“In het Zuiden is het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers sterk gedaald sinds midden 2008.”*

4.4. Verzoeker stelt daarentegen *“Het CGVS haalt aan dat het aantal burgerslachtoffers daalt, maar gelet op het enorme aantal burgerslachtoffers die reeds gemaakt werden in 2008, 2009, maakt dat zelfs een daling niet in acht kan genomen worden om vervolgens te besluiten dat er geen gevaar meer bestaat. Het CGVS motiveert daarbij gebrekkig, want het CGVS geeft nergens concrete cijfers aan van deze vermeende daling”*. Hij gaat er echter aan voorbij dat de CEDOCA-onderzoekers zich steunen op verscheidene objectieve bronnen onder meer aangaande het aantal burgerslachtoffers en de conclusie niet de daling van de incidenten is maar dat er quasi geen incidenten meer zijn *“(tussen 0 en 3 incidenten per maand)”* en deze gericht zijn tegen mensen die werkzaam zijn in overheidsdiensten en een soennitisch leider. Overigens is merkwaardig dat de moord op verzoekers vader nergens gedocumenteerd werd door mensenrechtenrapporten wat de geloofwaardigheid ervan verder onderuit haalt. Ten overvloede onderbouwt verzoeker zijn kritiek niet met objectieve elementen ter weerlegging of ontkrachting van de vaststellingen uit het CEDOCA-document, niettegenstaande hij hiertoe de mogelijkheid werd gegeven.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK